

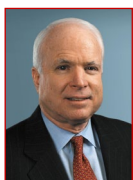

■ Σταύρωση και Γέννηση ἐν Χριστῷ

Φυλακισμένος τὰ Χριστούγεννα*

«Ἐπρεπε νὰ ζήσω τὴν σταύρωση γιὰ νὰ γεννηθεῖ
γιὰ πρώτη φορά ὁ Θεὸς στὴν καρδιά μου»

Ο Γερουσιαστὴς Τζὼν Μακὲϊν εἶχε ὑπηρετήσει σὰν πιλότος τοῦ
Ναυτικοῦ στὸν πόλεμο τοῦ Βιετνάμ.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1967 τὸ ἀεροπλάνο του χτυπή-
θηκε ἀπὸ βορειοβιετναμέζικα ἀεροπλάνα καὶ ὁ Μακὲϊν
συνελήφθη. Ἔμεινε πεντέμιση χρόνια στὴν φυλακὴ
Χούα Λό, ὅπου εἶχε κάθε πρωτὶ ἕναν φρουρό, ποὺ πολλές
φορὲς τὸν ὑπέβαλε σὲ βασανιστήρια.

Ἐπῆρξαν βέβαια στιγμὲς ἡρωϊσμοῦ καὶ ἀνθρωπιᾶς, ποὺ θυμᾶται
μὲ συμπάθεια, ἀλλὰ κάποια Χριστούγεννα δὲν θὰ τὰ ξεχάσει ποτέ.

* * *

«Δὲν νομίζω πὼς θὰ εἶχα ἐπιζήσει μὲ ὅσα ἔζησα καὶ εἶδα, ἂν δὲν
ἦταν τόσο μεγάλη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νὰ φτάσει μέχρις ἐμένα.

Στὴν ἀπομόνωση ἐπικοινωνοῦσα μὲ ἕναν καλὸ μου φίλο – ποὺ
ἦταν φυλακισμένος ἀκριβῶς δίπλα σὲ ἐμένα– συνθηματικὰ καὶ τὰ
βράδια εἶχαμε μάθει νὰ μιλάμε σχεδὸν ψιθυριστά.

Κάποια φορὰ, μετὰ ἀπὸ κάποιες ἀπόπειρες ἀπόδρασης, μὲ εἶχαν
δέσει γιὰ κάμποσες νύχτες χειροπόδαρα μὲ σχοινιά.

Καθόμουν πάνω σὲ ἕνα σκαμνὶ καὶ *καταριόμουν τὴν τύχη μου*. Ἄρχι-
σαν ν' ἀνοίγουν πληγὲς ἐκεῖ ποὺ τὰ σχοινιά ἦταν πολὺ σφιχτά. Προσ-
παθοῦσα νὰ τὰ χαλαρώσω, ἀλλὰ τίποτα. Λιποθυμοῦσα ἀπὸ τοὺς πό-
νους, μοῦ ἔριχναν νερό, συνερχόμουν καὶ ἄρχισα νὰ τοὺς βρίζω σὲ
ὅσες γλώσσες ἤξερα. Προσπαθοῦσα νὰ ἀνακουφίσω λίγο τὰ χέρια
μου καὶ τὰ πόδια μου ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῶν σχοινηῶν, τρίβοντάς τα.

• Τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ἀργὰ τὸ βράδυ, ὅταν οἱ
ἀνακριτὲς εἶχαν πάει γιὰ ὕπνο, ἡ πόρτα τοῦ κελλιοῦ τῆς ἀπομόνω-

σης ξαφνικά άνοιξε και ένας νεαρός ένοπλος φρουρός, πού πολλές φορές είχα συναντήσει στο προαύλιο, μπήκε μέσα. Μοῦ έδειξε με τὸ δάχτυλο στὸ στόμα του νὰ μείνω σιωπηλός, ἐνῶ ἄρχισε νὰ μοῦ λύνει τὰ σχοινιά. Ὁλοκλήρωσε τὴν δουλειά του καὶ ἔφυγε. Δὲν μοῦ εἶχε πει οὔτε λέξη.

Ἄρχισε δειλά-δειλά νὰ χαράζει. Μὲ ὄση δύναμη εἶχα, ἄρχισα νὰ τραγουδάω τὴν “Ἁγια νύχτα”. Ἡμουν στὴν ἀπομόνωση καὶ δὲν μποροῦσα νὰ ἀκούσω κάποιους ἄλλους, νὰ πῶ μιὰ κουβέντα, νὰ παρηγορηθῶ.

Ἐκεῖνος ἐπέστρεψε, γιατί ἄρχισε πιά νὰ φέγγει ἡ μέρα, γιὰ νὰ μοῦ ξαναδέσει τὰ σχοινιά, πρὶν τελειώσει ἡ βάρδιά του καὶ πρὶν ὁ ἀντικαταστάτης του ἀντιληφθεῖ τὸ περιστατικό.

Στοὺς μῆνες πού ἀκολούθησαν ἔβλεπα συχνὰ τὸν Καλὸ Σαμαρείτη μου, ὅταν με μετέφεραν ἀπὸ τὸ ἕνα σημεῖο τῆς φυλακῆς στὸ ἄλλο. Ποτὲ δὲν μοῦ ἔριχνε ματιά.

Ἡ τιμωρία τῆς ἀπομόνωσης εἶχε λήξει καὶ ἀπολάμβανα τουλάχιστον τὴν συντροφιά τῶν φίλων-συγκρατούμενων. Ἡ στάση αὐτὴ τοῦ φύλακα μοῦ ἔδωσε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς πρόσεξε καὶ ἐμᾶς... Μέσα στὸ κλίμα τῶν Χριστουγέννων, ἕνα πρωῒνό, ὅταν μοῦ εἶχε ἐπιτραπεί γιὰ λίγο νὰ βρεθῶ ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί μου καὶ νὰ κοιτάξω γιὰ λίγο τὸν γαλάζιο οὐρανό, νόμιζα ὅτι μοῦ εἶχαν κάνει τὸ ὠραιότερο δῶρο.

Καθὼς κοιτοῦσα, μᾶλλον ἀπορροφημένος, πρὸς τὰ πάνω, ἐνοιώσα τὸν φρουρὸ νὰ περπατάει δίπλα μου καὶ γιὰ μιὰ στιγμή νὰ ἔρχεται κοντά μου. Πάλι δὲν μοῦ μίλησε, οὔτε μοῦ γέλασε, οὔτε πού γύρισε νὰ με κοιτάξει.

Παρατηροῦσε γιὰ λίγο τὸ δάπεδο μπροστά μας καὶ ὕστερα με κάθε προφύλαξη **σχημάτισε με τὸ πόδι του ἕναν σταυρὸ στὸ χῶμα.**

Γιὰ ἕνα λεπτὸ καὶ οἱ δύο μείναμε ἀκίνητοι καὶ κοιτούσαμε τὸ ἱερὸ σύμβολο. Τὸ ἔσβησε τελείως με τὸ πόδι του καὶ ἔφυγε...

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμή αὐτὸ τὸ φοβερὸ μῖσος πού αἰσθανόμουν γιὰ τοὺς δημίους μου καὶ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς μου κατέρρευσε μπροστά μου σὰν *χάρτινος πύργος*. Ἐέχασα τὸν φοβερὸ ἀνακριτὴ καὶ τὰ *τσιράκια* του, πού βασάνιζαν ἀπάνθρωπα τοὺς συναδέλφους καὶ τοὺς φίλους μου, καθὼς καὶ ἐμένα. Ἐέχασα τὸν πόλεμο καὶ ὅλα τὰ παρεπόμενα τραγικά του.

Ἐνοιώσα ὅτι ἦμουν ἕνας Χριστιανὸς πού σήκωνα τὸν σταυρὸ μου **μαζὶ με ἕναν ἄλλο Χριστιανό,** πού δὲν ἤθελε, ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ δηλώσει ἀκόμα καὶ σὲ ἐμᾶς τὴν σπουδαία αὐτὴν ιδιότητά του.

Τὸν ξαναεἶδα κάποιες ἄλλες φορές. Ποτὲ ὅμως δὲν με κοίταξε,

ούτε έκανε καμιά προσπάθεια νά μοῦ μιλήσει. Δέν θα ξεχάσω ποτέ τήν εὐγένειά του νά με ἀνακουφίσει, ἔστω καί γιά κάποιες ὥρες ἀπό τὸ μαρτύριο.

Με βοήθησε ὁμως καὶ ἄλλοῦ, σὲ κάποιες πιὸ βαθιὲς διαπιστώσεις γιά τήν πνευματικὴ μου ζωή. **Ἡ πίστη κατάλαβα ὅτι ἐνώνει, δὲν χωρίζει, δὲν ἀντιστρατεύεται οὔτε ὅ,τι τὴν πολεμᾷ.** Μέσα ἀπὸ τὴν πίστη τοῦ ἐχθροῦ μοῦ ἀποκαλύφθηκε σὲ ἐμένα ἡ μορφή τῆς πίστεως ποὺ θα πρέπει κάθε Χριστιανὸς νά ἔχει, **τὴν ἐνοποιό,** αὐτὴ ποὺ ἐνώνει ἀγεφύρωτες διαφορὲς στὴν ἀνθρωπότητα. **Πίστη ὅτι εἴμαστε ὅλοι, ἅγιοι καὶ ἁμαρτωλοί, ἐφ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη βούλησή μας, παιδιά τοῦ ἴδιου Θεοῦ.**

Κάπως ἀλλιώτικα ἔβλεπα τοὺς φύλακες, τοὺς ἀνακριτές, γιὰτὶ ἄρχισα νά προσεύχομαι. Ἡ διοίκηση τῶν φυλακῶν πρὶν τὸν καινούριο χρόνο ἀνανέωσε τὸ προσωπικό. Ἔφερε πιὸ ἡρεμοὺς, πιὸ ἀνθρώπινους δεσμοφύλακες. Φτιάξαμε ὅλοι μαζί ἓνα μικρὸ δεντράκι καὶ τοῦ κρεμάσαμε φλοῦδες ἀπὸ κορμούς. Ἀναρωτιόμουν τί εἶχαμε νά δώσουμε ὡς δῶρο τῆς ψυχῆς μας στὸν νεογέννητο Χριστό. Ἡ διαπίστωση ἦταν θλιβερή. Ἐγὼ προσωπικὰ εἶχα μείνει σὲ ἓνα σκέτο σταυρό. Πρὶν ἀπὸ κάθε πολεμικὴ ἐπιχείρηση, σὲ αὐτὸν τὸν πόλεμο, ποτέ δὲν ἄφηνα τὸν ἑαυτό μου ἐλεύθερο νά μιλήσει μετὰ τὸν Θεὸ ἔτσι ἀπλά, ὅπως θα μιλοῦσα στὸν πατέρα μου καὶ καλύτερα.

Φταίει ὁ τρόπος ποὺ μεγαλώνουμε, ποὺ σπουδάζουμε, ποὺ πιστεύουμε, ποὺ προσευχομάστε; **Πόσα ἐρωτηματικά, χωρὶς νά τὸ καταλάβω, μοῦ εἶχαν δημιουργηθεῖ, μετὰ εἶχαν κατακλύσει.** Ἐνα ἦταν ποὺ ἐντόπισα καὶ αἰσθάνθηκα ἀναπαυμμένος. **Ὅ,τι μάθαμε καὶ ζήσαμε δὲν εἶχε καθόλου μέσα του σταυρό.**

Ἔπρεπε νά ζήσω τὴν σταύρωση γιὰ νά γεννηθεῖ γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Θεὸς στὴν καρδιά μου, ποὺ ποτέ δὲν Τοῦ τὴν εἶχα προσφέρει ὀλοσχερῶς.

Ἀκόμα καὶ ἡ ἀπόλυσή μας ἀπὸ αὐτὲς τὶς φυλακὲς ἦταν ἓνα θαῦμα Θεοῦ. **Εἶχα** κάνει ἀγῶνα μετὰ τοὺς ἄλλους συναδέλφους νά σταματήσουν κατάρεις, βλαστήμιες καὶ ἐκδηλώσεις τραγικοῦ ἥρωϊσμοῦ. **Μιλοῦσαμε,** ὅσο μᾶς ἐπέτρεπε ἡ κούραση καὶ ἡ κακουχία, ἀλλὰ σμίξαμε καὶ ἀποφασίσαμε νά γίνουμε καλύτεροι, χωρὶς νά χαθοῦμε στὰ βάθη τῆς ζούγκλας, τῆς ἄγνοιας καὶ τῆς τραγικῆς εἰρωνείας, ποὺ νομίζαμε πὼς γνωρίζαμε τὸν Χριστό, ποὺ **δὲν Τὸν γιορτάσαμε χρόνια ὀλόκληρα μέχρι τότε, σὲ μιὰ φάτνη, στὴν καρδιά μας,** καὶ ἔπρεπε νά μᾶς πάρει πεντέμισι χρόνια αἰχμαλωσίας καὶ μαρτυρί-

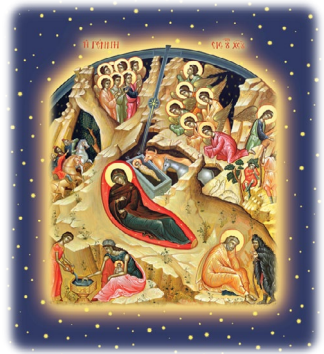
ου για να την ετοιμάσουμε πρὸς ὑποδοχὴ Ἐκείνου.

Τὰ παιδιά μου, τὰ ἐγγόνια μου καὶ ὅλοι οἱ γνωστοὶ καὶ οἱ συγγενεῖς μὲ ρωτοῦν γιατί θέλω τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων νὰ μὴν τοὺς ἀκολουθῶ στὸ πατροπαράδοτο γιὰ ἐμᾶς *ρεβεγιόν-φιέστα* καὶ ἐξαφανίζομαι.

● **Μ**έχρι σήμερα ποὺ ἔχω τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν πνευματικό μου φίλο νὰ τὸ κοινοποιήσω, ἦταν ἑπτασφράγιστο μυστικό. **Τ**ώρα ὅμως ὅλοι θὰ τὸ μάθουν, πὼς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή μου βαπτίστηκα στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, στὴν Αὐστραλία, ἐκεῖ ποὺ μᾶς μετέφεραν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσή μας.

Ἔμαθα νὰ προσεύχομαι, νὰ μεταλαμβάνω τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ νὰ ἀγωνίζομαι. **Ν**ὰ κρατῶ τὴν φάτνη στὴν καρδιά μου καθαρὴ, ὅσο μπορεῖ ἓνας ζωντανὸς ἄνθρωπος σὲ αὐτὴ τὴν γῆ, ἀνάμεσα σὲ ἄλλους ἀνθρώπους καὶ μὲ στοιχεῖα τῆς κακῆς μας φύσης πολὺπλοκα ἐκφρασμένα.

Ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, γεννιέται παντοῦ, σὲ ὅλες τὶς ψυχές. **Ἀ**πὸ τὸ κρεβάτι τοῦ πόνου μέχρι τὶς φυλακὲς καὶ τὸ διάστημα ἀκόμα».

(*) Ἐφημ. «Χριστιανική», 20.12.2007, σελ. 11. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.